

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 179/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Troščákom, advokátska kancelária, Hlavná 50, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 So 244/2015 z 25. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 So 244/2015 z 25. októbra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Sp 33/2015-21 z 22. júla 2015, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia ako odporkyne (ďalej aj „odporkyňa“) č. 14239-7/2015-BA z 28. apríla 2015, ktorým rozhodla, že sťažovateľ, ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku pracovného úrazu 24. januára 2002, má nárok na úrazovú rentu podľa § 272 ods. 9 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) od 1. januára 2014 v sume 42 eur mesačne s príslušnou valorizáciou od 1. júla 2005. Odporkyňa rozhodnutie odôvodnila § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. a poukázala na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými bola sťažovateľovi priznaná (i) náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti v sume 27 223,13 eur, (ii) náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, t. j. od 24. januára 2003, a ktorými (iii) bolo preskúmané rozhodnutie o zvýšení čiastočného invalidného dôchodku sťažovateľa.

2.1 Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

„Pri vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu, najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu s právnou citáciou právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty preskúmvanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku len obmedzil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že v danom prípade ide o plnenie vyplývajúce z náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom.

Taktiež nie je sporné, že navrhovateľovi bola k 31.12.2003 vyplácaná náhrada za stratu na zárobku a že nárok na jej výplatu trval aj po tomto dni.

Spornou medzi navrhovateľom a odporkyňou bola otázka, či náhrada za stratu na zárobku, ktorá navrhovateľovi patrila do 31.12.2003, a ktorá sa od 01.01.2004 považuje za úrazovú rentu, má byť vyjadrená vo výške, v akej bola k 31.12.2003 skutočne vyplácaná. ...

Z obsahu rozhodnutí OS PO č.k. 28C/279/2005-358 z 27.11.2013 v spojení s rozsudkom KS PO č.k. 4CoPr/2/2014-383 z 15.10.2014 vyplýva, že týmito bola uložená povinnosť zodpovednému zamestnávateľovi vyplatiť navrhovateľovi ako poškodenej osobe náhradu za stratu na zárobku po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti, t.j. od 24.01.2003 (v súvislosti s pracovným úrazom zo dňa 24.01.2002, kedy došlo k vzniku škodovej udalosti) za obdobie do 31.12.2003. Od 01.01.2004 sa strata na zárobku pretransformovala na úrazovú rentu a patrí do rozhodovacej kompetencie Sociálnej poisťovni.

Z uvedených rozhodnutí ďalej vyplýva, že sa zaoberali priznaním úroku z omeškania platenia náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti (6%), ktorú stanovili uhradiť od 30.05.2005. Tento 6% úrok z omeškania odvodili z istiny v sume 615,16. V tejto súvislosti KS PO vydal opravné uznesenie 4 CoPr/6/2014-396 dňa 16.12.2014, kde z dôvodu písárskej chyby doplnil výrokovú časť aj o výšku istiny z ktorej 6% úrok z omeškania priznal. Samotný výpočet istiny je súčasťou obsahu rozsudku OS PO č.k. 28C/279/2005-358 z 27.11.2013.

Tieto rozhodnutia, nadobudli právoplatnosť v časti istiny 20.12.2013 a v časti úroku v spojení s opravným uznesením dňa 13.01.2015.

Z uvedeného je zrejmé, že náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti bola právoplatne určená spolu so stanovenou výškou (istina plus úroky z určenej istiny) a pokiaľ túto skutočnosť rešpektovala aj odporkyňa, potom postupovala v súlade s § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z.

V odvolacom konaní také skutočnosti, ktoré by správnosť skutkových zistení a právnych záverov krajského súdu spochybňovali, zistené neboli. Navrhovateľ totiž ani v odvolacom konaní nepreukázal, že mu bola ku dňu 31. decembru 2003 vyplácaná náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti v inej výške, než výplatu ktorých by neprevzala odporkyňa od 1. januára 2004.

Odvolačný súd preto rozsudok krajského súdu, ktorý je vecne správny, podľa § 219 O.s.p. potvrdil. “

3. Sťažovateľ dáva do pozornosti, že najvyšší súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s viacerými podstatnými odvolacími námietkami uvedenými v jeho odvolaní a zároveň ako rozhodujúcu súd aplikoval nesprávnu právnu normu.

3.1 Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za neodôvodnený, nepreskúmateľný, zjavne svojvoľný a arbitrárny, pretože hrubo nerešpektuje aplikovateľnú právnu úpravu a rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a ústavného súdu v otázke rozsahu a kvality odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

3.2 Sťažovateľ ďalej považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že najvyšší súd aplikoval podľa jeho názoru nesprávnu právnu normu, a to § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý na posudzovanú vec nebol podľa mienky sťažovateľa vôbec použiteľný. Ak najvyšší súd na zdôraznenie správnosti rozsudku krajského súdu uvádza, že Sociálna poisťovňa, ústredie postupovala v súlade s § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., je podľa názoru sťažovateľa nepochybné, že na posudzovanú vec bola na každom jednom stupni konania aplikovaná nesprávna právna norma, a to § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., a správne mala byť aplikovaná iná právna norma, a to § 272 ods. 9 zákona č. 461/2003 Z. z., pretože táto je v pomere špeciality k § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z.

3.3 Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za svojvoľný a v extrémnom rozpore s ideou spravodlivosti.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu garantované v článku 39 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/244/2015 zo dňa 25.10.2017 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/244/2015 zo dňa 25.10.2017 a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Predmetom sťažnosti je námietka sťažovateľa, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je neodôvodnený, nepreskúmateľný, zjavne svojvoľný a arbitrárny. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd aplikoval na jeho vec nesprávnu právnu normu, čím došlo k porušeniu ním označených ústavných práv.

8. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu sp. zn. III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

8.1 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. II. ÚS 683/2017, IV. ÚS 127/2012).

8.2 K formálnej stránke postupu a vydania napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že najvyšší súd postupoval podľa procesnoprávných predpisov vzťahujúcich sa na rozhodovanie o odvolaní (t. j. podľa príslušných ustanovení v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku), aplikoval na vec sa vzťahujúce právne normy, napadnutý rozsudok bol vydaný vo forme predpokladanej zákonom a obsahuje zákonom predpísané náležitosti.

8.3 K materiálnej stránke napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych

záveroch napadnutého rozsudku nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

8.4 Najvyšší súd sa pri odôvodňovaní svojich právnych záverov zaoberal ťažiskovou otázkou, či náhrada za stratu na zárobku, ktorá sťažovateľovi patrila do 31. decembra 2003 a ktorá sa od 1. januára 2004 považuje za úrazovú rentu, má byť vyjadrená vo výške, v akej bola k 31. decembru 2003 skutočne vyplácaná.

8.5 Ústavný súd hodnotí, že najvyšší súd odpovedal na ťažiskové premenné vo veci sťažovateľa. Najvyšší súd jasne poukázal, že rozhodnutiami súdov bola zodpovednému zamestnávateľovi uložená povinnosť vyplatiť sťažovateľovi ako poškodenej osobe náhradu za stratu na zárobku po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti, t. j. od 24. januára 2003 (v súvislosti s pracovným úrazom z 24. januára 2002, kedy došlo k vzniku škodovej udalosti) za obdobie do 31. decembra 2003, a že od 1. januára 2004 sa strata na zárobku pretransformovala na úrazovú rentu a patrí do rozhodovacej kompetencie Sociálnej poisťovne. Správne potom najvyšší súd odkázal, že odporkyňa potom postupovala v súlade s § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý sa aj podľa ústavného súdu vzťahoval na vec sťažovateľa, a to vzhľadom na ustálený skutkový stav.

8.6 Uvedené závery najvyššieho súdu nemožno z pohľadu ústavného súdu považovať vzhľadom na skutkový a právny stav vo veci za zjavne nelogické, arbitrárne či neodôvodnené alebo vzhľadom na princípy práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavne neudržateľné. Závery najvyššieho súdu a ich odôvodnenie je preto nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

8.7 Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2018